
Arkivsak-dok. 22/16152-5

Saksgang	Møtedato	Saksnr
Fylkesrådet Komitebehandling	31.01.2023	20/23
Fylkestinget	14.02.2023	

Svar på høring - "Færre og bedre" Evaluering av statsforvalterens geografiske inndeling

Innstilling:

Fylkesrådet har behandlet sak «Svar på høring «Færre og bedre» - Evaluering av statsforvalterens geografiske struktur, og anbefaler at fylkestinget fatter slikt vedtak som høringsinnspill fra Troms og Finnmark fylkeskommune:

1. Fylkestinget i Troms og Finnmark mener at statsforvalteren i Troms og Finnmark må følge fylkesgrensen og dermed deles som følge av at fylkeskommunen deles fra 1.1.24
2. Fylkestinget i Troms og Finnmark mener det er en svakhet ved rapporten at tittelen "Færre og bedre" samt formulering av hovedfunnene, fremhever forhold som taler for å opprettholde dagens struktur, mens forhold som taler for endring i liten grad blir nevnt
3. Fylkestinget i Troms og Finnmark vil påpeke at evalueringen fra DFØ mangler oppmerksomhet rundt statssikkerhet, suverenitetshevdelse, samfunnssikkerhet og beredskap. Dette er elementer som må vektlegges spesielt i vurderingen av hvilken geografisk inndeling som er hensiktsmessig for statsforvalterembetet i Troms og Finnmark.
4. I vurderinger av framtidig geografisk struktur for statsforvalteren i Troms og Finnmark må grunnleggende nasjonale sikkerhetsinteresser settes foran enkeltstående vurderinger rundt rekruttering av kompetanse, etablering av større fagmiljøer og andre forhold som evalueringsrapporten tar for seg. Det følger av dette at det må være egen statsforvalter for Finnmark.
5. Fylkestinget i Troms og Finnmark mener at statsforvalteren i Troms og Finnmark må deles når fylkeskommunen deles for å bedre koordinere samhandlingen på

beredskapsfeltet. Det må opprettes fylkesberedskapsråd for hvert av fylkene når fylket blir delt.

6. Fylkestinget i Troms og Finnmark mener at de nye fylkene etter deling, både i rollen som regional planmyndighet og samfunnsutviklere er avhengig av et godt, nært og strategisk samarbeid med statsforvalteren. Med en statsforvalter for hvert fylke blir antall arenaer kommuner deltar på færre. Dette vil styrke både dialogen med kommunene, harmonisering av praksis og samordning og det vil være lettere å ha et godt og koordinert strategisk samarbeid om samfunnsutvikling i regionen.
7. Fylkestinget i Troms og Finnmark vil vektlegge betydningen av å ivareta urfolksperspektivet i sammenheng med statsforvalterstrukturen og vektlegger også i denne sammenhengen at det bør være egen statsforvalter for hvert av fylkene da kommunene har ulike utfordringer og behov.
8. Fylkestinget i Troms og Finnmark forventer at statsforvalteren er en sentral premissleverandør for nasjonale myndigheter når det gjelder å belyse behov innen alle samfunnsforhold i sitt fylke. I dagens sikkerhetssituasjon er Finnmark i en særstilling og det er dermed helt avgjørende at det er en egen statsforvalter i Finnmark. På bakgrunn av de særskilte utfordringene i de to framtidige fylkene, vil det være en klar styrke med hensyn til å fremme ulike behov overfor nasjonale myndigheter at det også er en egen statsforvalter i Troms.
9. Fylkestinget i Troms og Finnmark legger merke til at evalueringsrapporten vier mye oppmerksomhet rundt temaet rekruttering, kompetanse og robuste fagmiljø og vil oppfordre KDD og andre virkemiddelforvaltere til å se etter andre løsninger på rekrutteringsutfordringer etc. enn å sentralisere virksomhet og bygge større miljøer. Dersom det skulle vise seg at det utfordringer med å rekruttere personer med riktig kompetanse, er dette et problem som må møtes med andre tiltak og virkemidler enn å fortsatt ha en felles statsforvalter for Troms og Finnmark. Fylkestinget understreker at statsforvalteren må være i stand til å ivareta rettsikkerheten til innbyggerne i både framtidige Troms og Finnmark fylker.
10. I et delt fylke med felles statsforvalter vil Troms ha flest kommuner og 2/3 av befolkningen. Det er grunn til å anta at ressursbruken må tilpasses dette når fylket blir delt og at det ikke vil være legitimitet for å prioritere sårbare kommuner i Finnmark på bekostning av kommuner i Troms. For å sikre en ressursbruk som er tilpasset kommunenes behov i hvert av fylkene må det være en statsforvalter for hvert fylke.

23.01.2023

Kristina Torbergsen
Fylkesrådsleder

Vedlegg

1. Fagnotat: Svar på høring "Evaluering av statsforvalternes geografiske inndeling"
2. Lenke til høringsdokument på regjeringen.no:
www.regjeringen.no/no/dokumenter/horing-evaluering-av-statsforvalterenes-geografiske-inndeling/id2949038/

Bakgrunn

Kommunal- og distriktsdepartementet (KDD) har den 5. desember 2022, sendt rapporten «Færre og bedre – en evaluering av statsforvalterstrukturen» på høring. Rapporten er utarbeidet av Direktoratet for forvaltning og økonomistyring (DFØ). Høringsfrist er 16. februar 2022.

Det er besluttet å behandle høringsinnspill fra Troms og Finnmark fylkeskommune i ekstraordinært fylkesting 14. februar 2023.

Saken fremmes for at fylkestinget skal vedta høringsinnspillet fra Troms og Finnmark fylkeskommune.

Beskrivelse

DFØ har evaluert den nye strukturen for statsforvalterne som ble iverksatt 1. januar 2019 da 16 embeter ble redusert til 10 og Statsforvalterens fellestjenester (STAF) ble etablert som egen virksomhet.

Evalueringen tar sikte på å besvare to hovedspørsmål:

- I hvilken grad har ny struktur bidratt til å styrke statsforvalterens sentrale roller?
- Hva er fordeler og ulemper ved en statsforvalterstruktur som sammenfaller med fylkeskommunen versus en struktur der statsforvalteren favner om flere fylker?

Vedtaket om å dele opp fylkene Oslo og Viken, Troms og Finnmark og Vestfold og Telemark har reist spørsmålet om statsforvalterembetene i disse fylkene bør deles.

Evalueringen er basert på dokumentstudier, spørreskjemaundersøkelser til kommuner, fylkeskommuner og statsforvalterembetene samt intervjuer med representanter for styringsetatene, kommuner, fylkeskommuner og statsforvalterembeter.

Evalueringen presenterer 11 hovedfunn og ender opp med følgende åtte anbefalinger som KDD ber høringsinstansene drøfte og gi tilbakemeldinger på:

1. Embetene må sørge for bedre intern samordning mellom fagområder ut mot kommunene.
2. Departementene må legge til rette for at ulempene som følger av funksjonsorganisering av statlige etater for statsforvalterens samordningsrolle blir kompensert.
3. Der lik rettsanvendelse er viktig, må embetene i samarbeid med styringsetatene jobbe videre med harmonisering av praksis mellom embeter.
4. Embetene må sørge for god og tilpasset dialog med kommunene – dette henger også sammen med en god og helhetlig kunnskap om lokale forhold – som en suksessfaktor for at statsforvalteren oppfyller rollen sin som bindeledd mellom kommune og stat.
5. Embetene og styringsetatene må jobbe mer målrettet for å få ned saksbehandlingstiden ved å iverksette varige tiltak.

6. Fylkeskommunenes grenser bør ikke definere statsforvalterembetets grenser, men fylkenes yttergrenser bør følges slik at hvert fylke kan forholde seg til ett embete. Hjelpespørsmål: Hva er fordeler eller ulemper med at et embete dekker flere fylker?
7. Statsforvalterstrukturen bør ikke endres tilbake til slik den var. Hjelpespørsmål: Hvilke hensyn bør tillegges størst vekt når man skal vurdere strukturen for statsforvalterembetene?
8. Dersom det skulle bli aktuelt å vurdere strukturen, må kostnader og nytte av ny inndeling vurderes grundig. Hvert embete bør vurderes for seg, der hensynet til rettsikkerhet og kvalitet på tjenestene må veie tungt. Hjelpespørsmål: Hvordan bør inndelingen være for de tre statsforvalterembetene som er berørt av fylkesdeling?

Saken er utredet i samarbeid mellom fylkesrådsleders kontor i Vadsø og Tromsø og det er gitt innspill til saksutredningen fra flere relevante avdelinger.

Vurdering

Troms og Finnmark fylkeskommune (TFFK) vil innledningsvis bemerke at rapportens tittel "Færre og bedre" samt ordlyden i overskriften til flere av de 11 hovedfunnene er formulert på en måte som er veldig ladet og lite balansert. Det er et gjennomgående trekk ved evalueringsrapporten at de forhold som taler for å opprettholde dagens struktur blir fremhevet, mens forhold som taler for å dele opp sammenslåtte embeter ikke blir nevnt eller vurdert i særlig grad. Troms og Finnmark fylkeskommune vil påpeke at dette er svakhet ved rapporten. Vi stiller oss kritisk til hvordan spørreundersøkelsen er utformet. Det er en gjenganger at spørsmålene er stilt med positiv vinkling, eksempelvis figur 11 hvor det stilles spørsmål "Statsforvalterne har god kunnskap om min kommune og de utfordringene kommunen har". Svaralternativene baserer seg på grad av enighet/uenighet med utsagnene. En mer nøytral vinkling ville vært om man etterspurte i hvilken grad Statsforvalteren har kunnskap om kommuner og utfordringer kommunene har. I flere av figurene kan det også se ut til at fremstillingen fra to ulike spørsmål er slått sammen, med fordel av å trekke i positiv retning for "færre og bedre". Man har i rapporten ikke tatt hensyn til at de fleste kommuner i Troms og Finnmark mener at lik inndeling av Statsforvalter og fylkeskommune er svært viktig. Man har i stedet sammenlignet svaret fra kommunene med de andre fylkene. Den riktige fremstillingen her er at i 7 av 11 fylker mener kommunene at det er svært viktig at embetet og fylkeskommunen har lik inndeling. Det setter evalueringen i et noe annet lys, der færre ikke er bedre.

I høringssvaret fra TFFK vektlegger vi å besvare pkt 6, 7 og 8 i anbefalingene fra DFØ. Svaret fra TFFK gir ikke generelle betraktninger om statsforvalterembetenes struktur, men belyser de viktigste problemstillingene sett fra vårt perspektiv. Altså sett fra Norges geografisk

største, men befolkningsmessig nest minste fylke, lengst nord og øst i landet, med grense til Russland.

Som et bakteppe for innspillet fra TFFK er det relevant med et tilbakeblikk til 2016, da Fylkesmannens struktur ble sist utredet: [«Utredning av fylkesmannens fremtidige struktur»](#). Bakgrunnen for denne utredningen var knyttet både til kommunereformen, regionreformen og andre reformprosesser og utviklingstrekk i forvaltningen. Rapporten tok for seg hvilke følger den kommende regionreformen ville få for strukturen på fylkesmannsembetene. Det fastslås at det ikke er noen formelle føringer som krever at regionalt folkevalgt nivå og fylkesmannen har lik geografisk inndeling. Samtidig presiseres det at det er åpenbart at samhandlingen mellom de to instansene blir enklere dersom inndelingen er lik og at det er enklere og mer oversiktlig for innbyggere, kommuner og næringsliv om inndelingen er lik.

Vurderinger knyttet til samsvar mellom statsforvalterembeter og politidistrikter ble viet stor oppmerksomhet i utredningen fra 2016 men mangler helt i evalueringen fra DFØ.

Viktige konklusjoner var blant annet at det bør være samsvar mellom fylkesmannsembeter og fylkeskommuner og at det bør være samsvar mellom fylkesmannsembeter og politidistrikt.

I høringsinnspillet fra TFFK legger vi størst vekt på vurderinger knyttet til temaene *suverenitetshevdelse, samfunnssikkerhet og beredskap, regional planlegging* samt *lokalkunnskap og kommunedialog*. Drøftingen av disse temaene tydeliggjør at det sett fra Troms og Finnmark fylkeskommunes ståsted er ønskelig at statsforvalteren i Troms og Finnmark deles slik at hvert av fylkene får egen statsforvalter når fylket skal deles fra 2024.

Suverenitetshevdelse, samfunnssikkerhet og beredskap

DFØs evaluering mangler oppmerksomhet rundt statssikkerhet, suverenitetshevdelse, samfunnssikkerhet og beredskap. Dette er elementer som må vektlegges spesielt i vurderingen av hvilken geografisk inndeling som er hensiktsmessig for statsforvalterembetet i Troms og Finnmark.

Finnmark fylkeskommune anbefalte i sitt høringssvar til utredning av fylkesmannens framtidige struktur i 2016 å legge regionmodellen til grunn og begrunnet dette med at denne modellen ville være best tilpasset en ny regionstruktur med om lag ti folkevalgte regioner og at denne modellen ville muliggjøre et godt samspill mellom regionalt folkevalgt nivå og fylkesmannen bla når det gjelder regional planlegging, kontakt med kommunene og felles prosjekter. Anbefalingen la samtidig til grunn at Finnmark skulle bestå som egen region med et eget fylkesmannsembete. Viktigheten av dette ble begrunnet med suverenitetshevdelse, sikkerhet og beredskap, det samiske perspektivet og nærheten til Russland.

TFFK anser at tematikk knyttet til Finnmarks strategisk viktige beliggenhet ved grensa til Russland gjør at spørsmålet om oppdeling av statsforvalterembetet har en helt annen betydning og viktighet her enn i andre deler av landet. Finnmark er i en strategisk særstilling

som kan sammenliknes med Svalbard. Derfor må alle samfunnsforhold i Finnmark ses i lys av den sikkerhetspolitiske situasjonen som er oppstått etter Russlands invasjon i Ukraina. I vurderinger av framtidig geografisk struktur for statsforvalteren i Troms og Finnmark må grunnleggende nasjonale sikkerhetsinteresser settes foran enkeltstående vurderinger rundt rekruttering av kompetanse, etablering av større fagmiljøer og andre forhold som belyses i DFØs evalueringsrapport.

En oppsplitting av statsforvalteren i Troms og Finnmark vil gjøre at samhandlingen på beredskapsfeltet lettere kan koordineres. En slik splitting vil gjøre at det er naturlig at fylkesberedskapsarbeidet struktureres ut fra et fylkesberedskapsråd for Troms og ett for Finnmark. Dette vil medføre større nærhet til aktørene i beredskapsarbeidet, redusere antallet aktører samt bidra til å klargjøre beslutningsveier og ansvar i dette arbeidet. Det vil redusere dobbeltarbeid samt medføre klarere ansvarslinjer om beredskapsorganiseringen fulgte fylkesinndelingen. Basert på dette mener Troms og Finnmark fylkeskommune at hver av de nye fylkene bør ha egen statsforvalter.

Regional planlegging

En faktor som taler for lik geografisk inndeling mellom fylkeskommuner og statsforvaltere, er samarbeid knyttet til regional planlegging. Fylkeskommunen er regional planmyndighet. Statsforvalteren er pliktig å delta i planarbeidet og er bundet av vedtatt regional planstrategi og tilhørende regionale planer. Statsforvalteren skal også bidra til å samordne andre statsetater i arbeid med og oppfølging av regional planstrategi og vedtatte regionale planer. Dersom det fortsatt skal være en felles statsforvalter for Troms og Finnmark etter at fylkene er delt, må statsforvalteren delta i utarbeidelsen av og være forpliktet i oppfølging av to ulike regionale planstrategier med tilhørende regionale planer.

DFØ-rapporten er så vidt inne på tematikk knyttet til regional planlegging på side 71 og 73, men det er uklart om det er lagt til grunn en korrekt forståelse av rollene på dette feltet. F. eks brukes begrepet «regional plan» der det korrekte hadde vært «Regional planstrategi», og det trekkes frem at noen av informantene har gitt uttrykk for at det kan være en fordel med en felles statsforvalter som kan samordne de de delte fylkeskommunene. En slik forståelse av forholdet mellom statsforvalter og fylkeskommune må være basert på en misforståelse, da vi ikke kan se at statsforvalteren har noen rolle når det kommer til å samordne fylkeskommuner.

Planmiljøet i Finnmark (fylkeskommunen) gir uttrykk for at koblingen mellom statsforvalteren og fylkeskommunen er svekket og i større grad anført av tidligere Troms (fylkeskommunen) og Tromskontoret (Statsforvalteren) den siste tiden. Det gis samtidig uttrykk for at den geografiske inndelingen til statsforvalteren ikke har betydning for vår oppgaveløsning på plansiden, men det er likevel ønskelig med større grad av samhandling når det kommer til oppgaveløsning og planveiledning. Opplevelsen sett fra planmiljøet i Finnmark er at samhandling og involvering er

blitt svakere i den perioden fylkeskommunen har vært sammenslått og forholdt seg til en felles statsforvalter.

Planmiljøet i Finnmark (fylkeskommunen) har også en opplevelse av at Finnmark er mer frakoblet enn tidligere. Det er i større grad medarbeidere i Troms som stiller i planforum, organiserer konferanser og kommer med høringsuttalelser. I den grad statsforvalteren involverer fylkeskommunen i ulike sammenhenger skjer dette i all hovedsak gjennom Troms og ikke gjennom henvendelser til Finnmark.

Planmiljøet i Troms (fylkeskommunen) mener at fortsatt sammenslått embete vil få utfordringer med å samordne veiledningen til kommunene. Statsforvalteren vil ha flere kommuner å følge opp, blir med presset på tid, som igjen vil kunne påvirke saksbehandlingstid og kontakt og nærhet til kommunene. Et eksempel her er regionalt planforum som tidligere ble avholdt to ganger i måneden, nå er redusert til en gang i måneden. Det knyttes også bekymring til felles planlegging og møtepunkter, når statsforvalteren skal forholde seg til to fylkeskommuner. Samtidig ser også planmiljøet fordeler med at statsforvalteren har flere kommuner å forholde seg til i Troms og Finnmark, som gir embetet et større bilde og nye innfallsvinkler til spørsmål som berører Troms.

Evalueringen viser til at det er høy tilfredshet med embetet, samtidig er det verdt å merke seg at kommunene er minst fornøyde med oppgaver knyttet til areal- og plansaker. Det kan være nærliggende å tro at denne misnøyen vil forsterkes om embetet ikke deles opp, all den tid fylkeskommunen er regional planmyndighet.

Lokalkunnskap og kommunedialog

Troms og Finnmark utgjør en stor geografi med mange kommuner og svært ulike problemstillinger. I utredningen om fylkesmannens framtidige struktur fra 2016 ble både antall kommuner og reisevei mellom kommunene og fylkesmannen brukt som et kriterium for å vurdere hensiktsmessig størrelse på et embete.

Det er stor variasjon blant de 39 kommunene i dagens region hva angår status, utfordringer og utvikling. Regionale aktører som fylkeskommunen og statsforvalteren må ha oppdatert kunnskap om lokale forhold i hele regionen, for å gjøre en målrettet og relevant jobb. Det fordrer nærhet og dialog. De enorme avstandene gjør dette til en praktisk utfordring. I praksis bruker regionale aktører fly for å besøke og befare kommuner og andre aktører. Med dagens flypriser og stadig strammere økonomiske rammer for offentlig sektor, er det i praksis svært krevende å komme ut til kommunene og lokalsamfunn. Statsforvalteren bruker i all hovedsak Tromsø som arena for møter og konferanser, og kommunene i Finnmark deltar i mindre og mindre grad, spesielt grunnet store utgifter til deltakelse. Dette er med på å både svekke kommunenes kompetanse og ikke minst statsforvalterens kunnskap om forhold i Finnmark.

Erfaringene fra dagens Troms og Finnmark fylkeskommune er at de store avstandene også har gjort det krevende å få en felles forståelse og et felles eierskap innen flere fagområder. Det har for eksempel vært vanskelig å forhandle frem felles avtaler med kommunene som er veldig forskjellige med tanke på befolkningstall, geografi, økonomi, næringsliv, personalressurser mm.

Både Troms og Finnmark har samisk befolkning, og kommuner i samisk språkforvaltningsområde. Finnmark er landets mest utpregete urfolks- og minoritetsfylke og har flest kommuner i samisk språkforvaltningsområde. Troms og Finnmark fylkeskommune antar at en egen statsforvalter for Finnmark bedre vil kunne ivareta rettssikkerheten for den samiske befolkningen og ivareta og veilede kommuner med en stor andel samiske innbyggere.

TFFK tror det vil være krevende for statsforvalteren å være tilstrekkelig og fokusert til stede i alle deler av et så stort geografisk område. Med de aktuelle behovene i Finnmark og grenseregionen er det vanskelig å se for seg at den sammenslåtte statsforvalteren skal kunne ivareta grunnleggende nasjonale interesser og perspektiver uten at det samtidig vil gå ut over Troms. Statsforvalteren må være en sentral premissleverandør for nasjonale myndigheter når det gjelder å belyse behov innen alle samfunnsforhold i Finnmark som det er av grunnleggende nasjonal sikkerhetsinteresse å ivareta.

Statsforvalteren har en sentral rolle som iverksetter av nasjonal politikk og bindeledd mellom stat og kommune. Dette tilsier behov for god kunnskap om lokale forhold og for tett kontakt og samhandling med kommunene. I grunnlagsutredningen om fylkesmannens framtidige struktur fra 2016 var også nærhets- og tilgjengelighetsprinsippet viktig. Det ble sagt at ny struktur skulle gi en god ramme for kommunedialogen og ivareta tilgjengelighetsbehovet for embetets brukergrupper. Videre var en reduksjon av antall kommuner et av premissene for regionmodellen. Det er i dag et nærmest uendret antall kommuner i fylket og lange avstander, som fordrer nærhet og tett oppfølging av statsforvalteren, slik at kommunene sikres gode tjenester. I foreliggende evaluering vises det til at kommuner i Troms er bekymret for denne nærheten. Embetsledelsen i Troms og Finnmark forteller at de har lagt vekt på å gi mer systematisk og målrettet støtte og veiledning til de mest sårbare kommunene i Finnmark, samtidig som enkelte kommuner i Troms beskriver at statsforvalteren har blitt fjernere og mindre opptatt av de utfordringene denne delen av fylket har. Dette svekker punktet om at det er mer harmonisert praksis hos Statsforvalteren etter sammenslåing.

Det vises til at lik inndeling med fylkeskommunene ikke er avgjørende, samtidig kan vi se av figur 23 at det er en overvekt av kommuner som mener at det er svært og nokså viktig at med lik geografisk inndeling. Av disse mener 56 % av kommunene i Troms og Finnmark at det er svært og nokså viktig.

Ser man på helheten, vil lik inndeling kunne være med på å skape identitet og samhold i de nye fylkeskommunene. Dette kan igjen bidra til at samordning, for eksempel i plan- arealsaker (som er det punktet kommunene er minst fornøyd med etter sammenslåing) blir enklere. Antall

arenaer kommuner deltar på blir færre, noe som igjen kan styrke både dialogen med kommunene, harmonisering av praksis og samordning. I en struktur der statsforvalteren og fylkeskommunen omfatter samme geografiske område vil det være lettere å ha et godt og koordinert strategisk samarbeid om samfunnsutvikling i regionen.

Ressursbruk, kompetanse og sterke fagmiljø

Rapporten peker på at det har blitt prioritert å bruke mye ressurser på sårbare kommuner i Finnmark i den tiden det har vært et sammenslått embete. Det fremheves som en fordel ved å være et større sammenslått embete at man kan prioriterer å bruke ressurser der det er størst behov. TFFK vil bemerke at det er tvilsomt om en slik prioritering kan forsvares i en situasjon der fylket er delt, men statsforvalteren fortsatt er felles. I befolkningstall er Troms mer enn dobbelt så stor som Finnmark og det er sannsynlig at både fylkeskommunen og kommunene i Troms vil forvente at statsforvalteren prioriterer ressursbruk til kommunene i Troms. Forventningene til gevinstrealiseringsplanen for de sammenslåtte embetene med reduksjon i antall ledere har heller ikke så langt hatt noen effekt for Troms og Finnmark, da det så langt i omstillingsprosessen har vært en dobling av ledere.

Evalueringen fra DFØ legger stor vekt på at færre og større embeter gir mer robuste fagmiljøer og at det er lettere å rekruttere personell. Det er vanskelig å se bort fra at større enheter gir større fagmiljøer. Dette er imidlertid en sirkelslutning som gir seg selv. Hvilken betydning dette skal ha for hvordan statsforvalterembetene organiseres er et annet spørsmål. Her må også andre faktorer tas inn i kabalen. Sett fra Vadsø er det en større bekymring knyttet til at stillinger gradvis og «midlertidig» flyttes til Tromsø med begrunnelse i at det er vanskelig å få personell med riktig kompetanse til Vadsø (jfr eksempel nevnt i DFØ-rapporten på s. 40). Rapporten viser ikke til noe annet grunnlag som bekrefter at det er vanskeligere å rekruttere personell til Vadsø enn til Tromsø selv om det naturlig nok som regel vil være flere søkere til en stilling i Tromsø enn i Vadsø. Konsekvensen av denne argumentasjonen er at statsforvalteren like gjerne kunne styres fra Oslo, som har en enda større befolkning og dermed et bredere rekrutteringsgrunnlag. Selv om det er færre søkere til stillinger i Vadsø betyr ikke det at det ikke er kvalifiserte søkere til stillinger i Vadsø. Dersom det skulle vise seg at det utfordringer med å rekruttere personer med riktig kompetanse til statsforvalteren i Vadsø, er dette et problem som må møtes med andre tiltak og virkemidler enn å fortsatt ha en felles statsforvalter for Troms og Finnmark.

Her kan man igjen vise til bekymringen kommuner i Troms har i forhold til Statsforvalters fokus på å gi mer systematisk og målrettet støtte og veiledning til de mest sårbare kommunene i Finnmark. Det er en utfordring at Statsforvalter kontorsted Tromsø i et samlet embete bruker ressurser på oppfølging av Finnmarkskommuner snarere enn omvendt.